

[Esther Malling Pedersen.]

vativ Side ønsker. Og den rummelige Folkekirke, der har været saa stor en Velsignelse for Danmark, betinges netop af, at det er en rummelig Rigsdag, der træffer de Afgørelser, som nu engang skal træffes udefra eller ovenfra. For det er ikke rigtigt, naar man siger, det er en bekendelsesløs Rigsdag. Det er en Rigsdag, der repræsenterer, som det ogsaa tidligere er sagt, alle Afskygninger inden for den danske kristne Menighed.

En saadan rummelig Rigsdag er netop den bedste Garanti mod Ensretning og byder den bedste Mulighed for Livets frie Udfoldelse. Dette er ikke blot en Paastand, det er en bevist Realitet. Om en eventuel Kirkedag med Vetoret, det vil sige Ret til at modsætte sig visse Lovændringer fra Rigsdagens Side over for Kirken, har den landskendte Frimenighedspræst Morten Larsen fra Holstebro, som nu er død, men som mange af Medlemmerne sikkert kender, bl. a. sagt, at denne Vetoret er et tvægget Sværd. Jeg beder den højtærede Formand om Tilladelse til et Par korte Citater. Han siger:

„Det kan være meget berettiget, at man faar Lov til at beholde det gamle, men der findes jo dog ogsaa noget nyt, og det skulde da vel ogsaa have Lov til at komme frem.

Det forekommer mig, at en Vetoret, lagt hos en Kirkedag, kan bruges til at kvæle alt nyt. Allerværst var det, om den skulde gælde paa Lovgivningens Omraade. Hvis vi i Fortiden havde haft en Kirkedag med Vetoret, gad jeg vide, om mange af de Frihedslove, vi har faaet, ikke havde faaet en tornet Vej at gaa, og jeg gad vide, hvorledes det vilde gaa lignende Love i Fremtiden, hvis vi havde en saadan Kirkedag, hvor Teologer efter min Mening vilde komme til at raade, en Kirkedag, som stod og kunde sige nej.“

Der blev i Debatten i det andet høje Ting i Gaar brugt den Udtalelse, at en Lov om kvindelige Præster vilde kunne sprænge den Folkekirke, der er givet os som en Gave af Gud. Det tror jeg ikke den kan, men en Kirkedag med Vetoret kunde maaske gøre det. Det ærede Medlem Hr. Krarup beraabte sig paa Paulus. Det vil i et luthersk Land vel ikke være urimeligt at beraabe sig paa Luther. Han siger om det almindelige Præstedømme, som Kristus har givet alle i sin Menighed, bl. a. dette:

„Enten det behager Papisterne eller ej, saa maa vi her straks sætte dem til Vægs og bruge deres egen Indrømmelse“

— Katolikkerne indrømmer, at andre end gejstlige, selv Kvinder, i Nødsfald kan udføre Daaben —

„til Bevis for, at alle Kristne, Kvinderne iberegnet, er Præster uden Kronragning og uden det præstelige Mærke. Naar Kvinder derfor døber, saa forretter de den egentlige Præstegerning. Og selv om der da slet ikke forelaa Vidnesbyrd af Skriften, saa var det dog baade vist og sandt, at er det største, nemlig Ordet og Daaben, overdraget alle, saa kan det mindre, nemlig at velsigne Sakramentet, ikke med Rette formenes dem.“

Jeg kan ikke se rettere, end at overført paa Spørgsmaalet om de kvindelige Præster vil dette sige, at efter Luthers Tankegang har Gud og Kristus ikke noget imod, at Kvinder øver Præstegerning; Daab og Nadver er ved Kristus Guds Gave til alle hans, og den kan forvaltes af alle, som beken- der sig til ham.

Der er flere end Kirkeforfatningens Tilhængere, for hvem hele dette Spørgsmaal er en Hjertesag og en Samvittighedssag. Det er for mig en Hjertesag og en Samvittigheds- sag, at ikke Dogmer af nogen Art, men Kristi Aand mere og mere kommer til at præge Menigheden i Danmark, og at Menigheden i langt, langt højere Grad end nu bliver sig sin aandelige Myndighed og dermed sit Ansvar over for Kristenlivet bevidst, saaledes at Vidnesbyrdet kunde blive stærkere end før. Alt, hvad de med Hensyn til de kvindelige Præster som med Hensyn til alt andet nyt, eventuelt skal ske, maa komme indefra som Udslag af Kraft og Liv, men ogsaa som Udtryk for dette, at Menigheden, baade i Danmark og alle andre Steder, bliver sig dette bevidst, hvad ogsaa det ærede Medlem Hr. P. N. Petersen (Røjle) gav Udtryk for: at der i Menigheden ikke er Tale om Jøder, Grækere, Trælle, frie, Mænd og Kvinder; vi er alle sammen eet, og det vil sige, at der er en fælles-kristelig Grund, hvor vi skal kunne mødes i Erkendelse af, at vor fælles Gave og fælles Opgave netop er at bringe Vidnesbyrdet videre. Det staar saaledes for mig, at jo mindre af Menneske og jo mere af Kristus der kunde komme i Menighedens Liv hele Verden over, jo stærkere vilde Vidnesbyrdet strømme — og der har da vist aldrig nogen Sinde været saa haardt Brug for et levende kristent Vidnesbyrd som i den Verden, vi staar over for i Dag.

Krarup: Det ærede Medlem Hr. P. N. Petersen (Røjle) talte om, at Tiden og Forholdene har ændret sig, og at vi ikke skal regne saa meget med, hvad Paulus siger,